

[Udenrigsministeren.]

skuelig tid vil komme til at tage stilling til Danmarks forhold til Schumanplanen. Jeg er enig med det ærede medlem i, at det er meget betydningsfuldt, at vi her træffer den rigtige beslutning, og jeg er også enig i, at Danmark under den ene eller den anden form må have tilknytning til det, som her er i færd med at ske.

Jeg tror, det ærede medlem vil være enig med mig i, at vi ikke på dette tidspunkt skal genoptage diskussionen om Tysklands oprustning. Vi har under den udenrigspolitiske debat haft rig lejlighed dertil. Jeg er enig med det ærede medlem i, at det er fuldstændig rigtigt, at Europarådet drøfter, om ikke de militære spørgsmål, så spørgsmålet om Europas sikkerhed; men jeg er også enig med det ærede medlem i, at Danmark bør støtte en politik, der ikke medfører, at Sverige ikke længere mener at kunne være medlem af Europarådet.

Den konklusion har Sverige ikke draget af diskussionen om Europas sikkerhed, og det ærede medlem ved måske også, at vi giver vor tilslutning til Edenplanen og de udtalelser, som er fremsat både i forsamlingen og i ministerudvalget, under den forudsætning, at det var muligt at finde en form, som ikke gjorde det nødvendigt for Sverige at gå til en overvejelse af dets udtræden af Europarådet.

Det ærede medlem hr. Helge Madsen stillede forskellige faktiske spørgsmål. Jeg tror, det er bedst, at vi drøfter dem i udvalget, og jeg er helt enig med det ærede medlem, når han siger, at forholdene i Danmark burde være således, at en anklaget altid skulle have en forsvarer, enten han havde midler dertil eller ej. Jeg kan også oplyse for det ærede medlem, at stk. 2 i artikel 7 ikke er kommet ind på dansk initiativ, så vi har ikke nogen dårlig samvittighed på det punkt. Hvad angår fremtiden, er det, man kalder femtekolonnenloven, udformet på en sådan måde, at de grunde, der tidligere forelå for at vedtage en lovgivning med tilbagevirkende kraft, ikke skulle eksistere i fremtiden.

Til det ærede medlem hr. Aksel Larsen har jeg ikke mange bemærkninger. Det ærede medlem polemiserer jo altid på en sådan måde, at han enten fordrejer det, man har sagt, eller lægger en selvbestaltet mening ind i det, og det er derfor ønskeligt at diskutere med det ærede medlem. Når

jeg gør nogle bemærkninger om de millioner, der ikke har de her omtalte rettigheder, siger det ærede medlem straks, at her har jeg altså tænkt på Spanien. Ja, jeg har også tænkt på andre lande, ærede medlem. Jeg kan ikke hænges op på en sådan klopfægteragtig måde at diskutere på. Det kan ikke nytte, det ærede medlem tror, at han på den måde kan vinde en lille fidus, det går ikke. Forøvrigt er alle mennesker efterhånden klar over, hvordan det ærede medlem debatterer, så det har efterhånden mistet enhver interesse. Jeg synes, at det ærede medlems taler udvikler sig mere og mere til at blive det rene ordkløveri for ikke at bruge et stærkere udtryk. I det hele taget er det kun med ubehag, jeg ser det ærede medlem optræde som forsvarer for frihedsrettighederne og menneskerettighederne og her i landet angribe demokratiske stater for deres holdning på disse områder, når det ærede medlem altid kan godkende alt, hvad der foregår i ikke-demokratiske, men kommunistiske stater. De ærede kommunistiske medlemmer er endogså altid rede til at skifte mening, hvis der finder et skifte sted i den politiske retning andre steder og har aldrig, selv overfor de groveste forsyndelser mod menneskerettighederne og frihedsrettighederne, noget kritisk ord. Det ærede medlem må ikke tro, at det er muligt at opretholde den stilling at optræde som frihedens og menneskerettighedernes ædle forsvarer overfor gemene og tarvelige demokratiske regeringer og forsamlinger og samtidig mene, at alt, hvad der foregår i andre lande end demokratiske, er der ingen grund til at kritisere.

Frode Jakobsen: Må jeg til den højtærede udenrigsminister sige, at jeg stadigvæk tror, det vil være en fordel, om vi straks ved ratifikationen slår fast, at vi underkaster os domstolens kompetence. Vi har så tit været de sidste, og jeg tror, at det ville gavne os, om vi ved denne lejlighed blev de første til at drage den fulde konsekvens af menneskerettighedernes konvention. Når vi dog er enige om, at vi skal ende dér, hvorfor så tøve? Jeg er vis på, at det ville skabe goodwill for Danmark. Men det er som sagt en sag, vi får lejlighed til at drøfte i udvalget. Med hensyn til Grønland har jeg ikke lagt mig fast på noget standpunkt, men blot fremhævet, at her er et punkt, der er værd at overveje. Jeg ved, at grønlænderne